

BLANCO, ENTRE LA IGUALTAT I EL RESSENTIMENT

El desamor és el tema de *Blanco*, segona entrega del cicle polonès de moda en el món Krzysztof Kieslowski —llinatge més complicat que no el meu—. Després del bon gust d'*Azul*, autèntica obra mestra, i en el preàmbul de l'estrena comercial de la recent presentada a Cannes *Rojo*, s'ha exhibit a Palma la segona part de la seva trilogia *Blanco, tres colors*, inspirats en els colors de la bandera francesa, que s'identifiquen amb tres conceptes contemporanis que provenen de la Revolució Francesa.

A *Blanco*, Kieslowski aflora l'inefable sentiment de la rancúnia covada en Karol, un perruquer polonès, al qual repudia la seva esposa Dominique de nacionalitat francesa. Davant la denúncia d'ella que el seu matrimoni no ha estat consumat, es produirà el divorci i el despullarà de tot el que posseeix: de l'amor que sent per la seva dona, la seva vivenda i la perruqueria que va aixecar amb l'esforç i els estalvis de tota la vida. Els infortunis el conduiran per una galeria de sentiment i situacions que l'enfortiran al final, just quan tot pareix haver-se confabulat contra ell. Els constants «blancs» com el vestit de núvia, la claredat, el colom, el paper i la pinta amb què toca música, són el referent als quals Kieslowski al·ludeix amb el títol. Menys espectacular que *Azul* i, segurament, encara menys que *Rojo*, *Blanco* és una pel·lícula ben realitzada amb la mestria pròpia de Kieslowski, que s'enfronta inevitablement a la comparació d'*Azul* i que, davant d'aquesta disjuntiva, acaba implacablement eclipsada.

La francesa Julie Delpy, col·laboradora d'una altra realitzadora polonesa, Agnieszka Holland —*Europa, Europa*—, i l'actor polonès Zbigniew Zamachowski, són la contradictòria parella que protagonitzen *Tres colors Blanco*, amb un to agredolç, esperpèntic, fregant la frontera del casual i l'insòlit de l'amor i el desamor.

Blanco retrata un escenari polític i social canviant per les convulsions dels països de l'est, als quals Polònia i la ciutat de Varsòvia no escapen i on les peripècies quotidianes defineixen i marquen el caràcter i l'am-

bient familiar del seu protagonista, i en el darrer objecte del seu director.

Guardonada amb l'Os de Plata en el festival de Berlín, *Blanco* es va rodar parcialment a París, una ciutat recorreguda a les pel·lícules del metafísic Kieslowski, qui, per una altra banda, ha anunciat la seva voluntat d'abandonar el cine davant la impotència i la desolació de no poder assolir la perfecció absoluta en la realització cinematogràfica.

CLAUDIO KLYNHOUT

MACBETH BY A. LOOS & W. SHAKESPEARE

A bans de l'any 1910, quan Thomas Ince va encarregar per primera vegada la confecció d'uns manuscrits on quedàs reflectida la descripció literal de cada pla, l'escriptor a Hollywood era un simple proveïdor d'idees i de sinopsis, i en molts de casos ho va seguir sent. A tot estirar podia esgarripar les seves idees per contar-se-les al director, el qual després les rodaria de memòria.



ANITA LOOS